

OVER DIT GEVOEL IS NAGEDACHT

*OVER DIT
GEVOEL IS
NAGEDACHT*

Tyche Beyens

Het verhaal is bekend
Jij denkt aan haar
Zij denkt aan hem

Verliezen is goed
Het geeft je meer
Dan winnen ooit doet

Soms breekt er een hart, soms blaft er een hond – Spinvis

Tell me all the important stuff.
What's your favorite color?
What makes you so tough?

What Once Was – Her's

Dit boek is voor mijn zus Noriko, die even moeiteloos
liefheeft als dat ze ademt. *Feel good, real good.*

En dit is ook voor mijn lief Peter, met wie ik voor altijd
samen wil nadenken over gevoelens. *Forever journey on
golden avenues.*

DE SOUNDTRACK

What Once Was – Her's

Lay All Your Love On Me – ABBA

All of Me – Sylvie Kreusch

I Want To Know (Part II) – Adriano Celentano

Bette Davis Eyes – Kim Carnes

Come Back and Stay – Paul Young

Last Resort – Papa Roach

Ev'ry Time We Say Goodbye – Ray Charles & Betty Carter

Jesus, Etc. – Wilco

Forever Dolphin Love (Erol Alkan Remix) – Connan

Mockasin

Blinding Lights – The Weeknd

Senza Un Perché – Nada

I.

EEN GASFLES VERANDERDE ALLES

Liefde is niet meer dan de perfecte timing. Het is op exact hetzelfde moment openstaan voor elkaar. Ruimte hebben voor de liefde van een ander. Bereid zijn om de liefde aan een ander te geven.

Naast de figuurlijke perfecte timing is liefde ook de letterlijke perfecte timing. Zoals mensen er soms jaren over doen om elkaar te vinden. Je kent ze wel, die verhalen van 'we kenden elkaar al tien jaar, maar het was pas op dat feest of na die gebeurtenis of na die andere relatie dat wij elkaar ook echt *vonden*'.

Voor sommigen klinkt dit misschien als een te rationele of te eenvoudige visie op de liefde, want natuurlijk spelen ook persoonlijke voorkeuren, geschiedenissen, astrologische matches, onze opvoeding en hormonen een rol. Maar in een veranderlijke wereld waarin het menselijke lichaam letterlijk elke split second een ietwat andere samenstelling heeft, waarin elke dag plusminus driehonderddertig biljoen van onze cellen worden vervangen door andere, kan je toch niet anders dan stellen dat liefde niet meer is dan de perfecte timing?

Omdat hij zo geloofde in die definitie van de liefde stond Nino er bij zijn vrienden om bekend nogal weinig initiatief te nemen als het op vrouwen aankwam. Hij aanvaardde liefde zoals ze in zijn schoot geworpen werd. Voordat hij echt verliefd kon worden, moest iemand hem eerst expliciet de liefde verklaren. Zo dekte hij zich in tegen teleurstelling en blauwtjes. Wie niet waagde, kon ook niet verliezen.

Twee maanden geleden verklaarde Nino voor het eerst zijn liefde aan iemand nog voor hij wist of het een beetje wederzijds was, of ja, hij zette alleszins de eerste stap. Dat atypische Ninogedrag kostte hem zijn vaste relatie en daarna bijna zijn gezond verstand. Hij had geknoeid met het lot, en dat allemaal om iemand in zijn bed en leven te krijgen.

Vrienden deden dat regelmatig, knoeien met het lot. Ze gebruikten slechte openingszinnen, nog slechtere dansmoves en datingwijsheden die ze Nino aanraadden, zelfs al mislukten die *ook* bij hen minstens vier op de vijf keer. Behalve blozende kaken, slapeloze nachten en prikkelbare darmen had hun advies Nino weinig opgeleverd.

Tot nu dan, want deze ochtend werd hij niet alleen wakker in zijn appartement, een zolderverdieping van een oud herenhuis. Op de plaats waar hij haar al die tijd had gewenst, lag zij: Aisha. Dat had hij enkel en alleen verwezenlijkt door helemaal *niets* te doen, op wachten na. Twee tergend trage maanden lang.

Terwijl hij met een grote glimlach op zijn gezicht het laken over haar schouder trok, dacht hij terug aan alle pogingen die hij had ondernomen om haar hier te krijgen. Het was vermoeiend geweest, een beetje beschamend zelfs, maar elke andere afloop was niet de juiste geweest, het was toen gewoon nog veel te vroeg. Liefde is *echt* niet meer dan de perfecte timing.

Toen Nino wakker werd rond een uur of zes, zeven, duurde het een paar seconden voor hij goed en wel besepte dat hij niet alleen in zijn bed lag. Met amper één volwaardige slaapcyclus op de teller vond Nino's lichaam dat het tijd was om op te staan, maar zijn geest was nog wazig. Toen hij zich omdraaide en de glanzende, donkerbruine bos haar op het witte kussen naast het zijne zag liggen, pompte dezelfde stroom adrenaline door zijn lijf die hem tijdens de werkweek wakker maakte voor zijn deadlines. Meestal kon hij dan nog wel even weer in slaap vallen, maar nu zorgde de brede grimas op zijn gezicht ervoor dat zijn lichaam zich onmogelijk kon ontspannen. Dit was niet alleen adrenaline, dit was een dodelijke hormonencocktail.

Aisha ademde in een traag en regelmatig tempo. Nino sloop uit bed en liep op zijn tenen naar de keuken, waar hij een espresso in één keer achteroversloeg om de korte nacht te vergeten. Daarna dronk hij nog eentje, wat trager, voor de smaak. Nino's ochtendritueel.

Terwijl hij de tijd nam om van die tweede koffie te genieten, wreef hij zijn lange blonde krullen uit zijn gezicht en draaide ze in een dotje. Hij bestudeerde zijn reflectie in het raam en haalde zijn schouders op. Goed genoeg. Allicht had Aisha al knappere mannen dan hem gedatet, mannen die niet zulke buitenproportioneel lange armen, benen en dito neus hadden. Hij hoopte gewoon dat als ze elkaar beter leerden kennen, ze de schoonheid zou zien die in hem zat. En hij de kans zou krijgen haar die schoonheid te tonen.

Dat ze was blijven slapen, na alles wat er gebeurd was tussen hen, was alleszins al een goed teken. En dan te denken dat afgelopen nacht bijna niet had plaatsgevonden. Hij schudde zijn hoofd uit ongeloof terwijl hij naar het toilet liep, waar hij zo stilletjes mogelijk probeerde te plassen en de vorige dag herbeleefde.

Toen Nino nog maar een voet zette in dat gruwelijke café waar zijn vrienden hem naartoe hadden gesleept, keek hij al uit naar zijn vertrek. Ze hadden daarvoor drie gezellige cafés bezocht tijdens een kroegentocht, dus Nino kon het niet vatten dat *dit* de laatste etappe van de avond werd. Hij zei nog tegen zijn vrienden: 'Ik ga afronden, denk ik', waarop meteen een glas bier voor zijn neus werd gezet. Voor hij het goed en wel besepte, hing Nino vast aan traktatierondes. Hij moest wachten tot het zijn beurt was zodat ze quitte stonden, maar de rest was hem telkens te snel af.

Het café dat Nino liever vermeed – het heette ook gewoon Het Café – was een plek waar je normaal gesproken alleen maar verzeild raakte als je op alle andere plekken al was verstoten. Tijdens een gemiddelde nacht vond je er dan ook een bont gezelschap met slechts één gemeenschappelijke noemer: niemand wilde aanvaarden dat het buiten al lang geen nacht meer was. Er hing altijd een indringende rioolgeur, de rolluiken waren steevast afgelaten om het daglicht te weren en er werd uitsluitend muziek gedraaid uit de cd-collectie van de eigenaar. Slechte muziek is soms het enige wapen dat een uitgetelde cafébaas nog rest om klanten te doen vertrekken. En als de muziek hier niet voor zorgde, dan wel de rioolgeur. Tegen de ochtend, zoveel toiletbeurten later, was hij werkelijk ondragelijk. Geen ideale setting voor de start van een grote romance, dat snap je ook wel.

Nu was het zo'n nacht waarin alle cafébazen in de stad collectief hadden besloten dat het eens *niet* de spuigaten uit mocht lopen. Dus zakten op een nog redelijk beschaafd uur, vanuit zowat elke mogelijke hoek van de stad, twinti-

gers, dertigers en wat verdwaalde pubers af naar het enige café waar je altijd, de klok rond, op kon rekenen. Zo ook Nino en Aisha.

Dat Nino van alle prachtige cafés in de stad juist op deze verderfelijke plek haar weer tegen het lijf liep, noem dat maar magie. Aisha zorgde er met één blik voor dat Nino een nieuw favoriet café had. Liefde is niet meer dan de perfecte timing. Probeer het maar te ontkennen.

Nino's gezelschap, oude studiegenoten die hij al lang niet meer had gezien, begreep meteen dat de twee een geschiedenis hadden samen.

'Zo'n gezicht heb ik jou nog nooit zien trekken. Wie is *dat?*'

Hij slaakte een veel te dramatische zucht. 'Waar moet ik beginnen...' Nochtans wist hij heel goed hoe hij dit verhaal zou aanvatten. Al te graag deed Nino het relaas over de memorabele nacht waarin hij Aisha had leren kennen. Het was zijn favoriete anekdote van de voorbije twee maanden geworden: die van het verjaardagsfeest waar bijna een fles heliumgas ontplofte.

*

Nino werd door zijn vriend Bram uitgenodigd om voor zijn dertigste verjaardag samen met enkele andere vrienden iets te drinken aan de rivier die dwars door de stad stroomde. Ook dit is geen al te sprookjesachtig decor, maar er is wel één groot verschil: met zoveel mensen bij elkaar komen mocht toen eigenlijk nog niet. Een besmettelijke longziekte deed al een jaar de ronde. In afwachting van een vaccin moesten mensen verplicht afstand nemen van elkaar en je mocht slechts in beperkte sociale bubbels vertoeven. Daarom stonden Brams genodigden aanvankelijk allemaal

rechttop, klaar om elk een andere richting uit te lopen mocht de politie hun pad kruisen.

Het was daar, aan de overkant van een mensencirkel die de door de overheid toegelaten hoeveelheid overschreed, dat Bram Nino aan Aisha voorstelde. Meer dan zijn voornaam wisselde hij niet met haar, maar hij kon nadien zijn ogen niet meer van haar afhouden. Als je hem toen had gezegd dat ze diezelfde nacht nog een kus zouden delen, en dat in een periode waarin elke vorm van intimiteit werd beschouwd als een regelrechte misdaad tegen de mensheid, zou Nino uit ongelof zijn beginnen te gieren. Maar na enkele uren stonden ze plots tegenover elkaar. Toen Aisha vervolgens in kleermakerszit op de grond plofte, besloot hij hetzelfde te doen.

Hij wist niet hoe het kwam, maar Aisha deed hem denken aan het buurmeisje dat hem als dertienjarige talloze slapeloze nachten had bezorgd.

‘Je lijkt op iemand die ik ken.’

‘Wat zeg je?’ Ze schuifelde dichterbij tot haar dijbeen zachtjes het zijne raakte. Elektriciteit.

Hun beperkte gezelschap was misschien wel met een mens of vier boven de toegestane hoeveelheid, maar enkele meters verderop dansten tweehonderd tieners op ABBA's *Lay All Your Love On Me*, honderdzesennegentig mensen te veel dus. Het enige wat Nino daaraan raakte, was dat de zestienjarigen van nu al publiekelijk naar ABBA durfden te luisteren. Op die doorbraak had zijn generatie moeten wachten tot hun zesentwintigste.

Aisha en Nino keken samen naar de mensenmassa en zij haalde haar schouders op: ‘Na al die maanden zonder schuren en muziek, vind ik dat die jongeren echt gewoon mogen doen wat ze willen.’

‘Ja, ik heb het ook gehad met al die regels.’

Wat maakte het ook uit. Over de tonen van ABBA heen

kon hij Aisha nog juist voldoende verstaan om te begrijpen dat ze werkte als kinesist in een praktijk die gespecialiseerd was in kinderen en jongeren, dat ze een grijze kat had en dat ze net zoals hij graag reisde. Wat hem vooral opviel, was hoe bescheiden Aisha sprak over haar laatste reis, de pelgrimsroute naar Santiago de Compostella, die ze samen met enkele vrienden te voet had afgelegd om geld in te zamelen voor het goede doel.

‘Indrukwekkend? Goh, ja. Dit jaar was het een lange tocht. De vorige jaren deden we kortere afstanden, hoor.’

‘Vorige jaren?’

‘We doen dat elke zomer, maar kiezen telkens een ander land en een ander goed doel.’

Ze hadden ze allebei al lang niet meer gemaakt, die verre en lange reizen, wat niet van hun gewoonte was. Verlangend beschreven ze om de beurt de landen waar ze al geweest waren en wat je ter plaatse zeker moest doen. Het was alsof hij met haar op reis was, op plaatsen die hij nooit eerder had bezocht maar die hij bijna kon ruiken. Tot Aisha zei: ‘Maar mijn favoriete land is toch wel Slovenië.’

Hij knikte instemmend. ‘Dat land heeft *alles*.’

En zij zo te zien ook. Alsjeblieft, Aisha, leg *alsjeblieft* al je liefde op mij.

Even later debatteerde de groep over wat de volgende stop van de avond werd. Nino, die zichzelf had voorgenomen vroeg in bed te kruipen na de gebrekkige slaap van de afgelopen nachten, hoopte op de kracht om de tijd te doen stilstaan. Hij had nog niet genoeg van haar, maar hij zou haar nooit krijgen zonder iemand anders weg te duwen. Het slimste wat Nino kon doen was *nu* naar huis vertrekken, voor hij iets deed waar hij spijt van zou krijgen.

Tien minuten later volgde Nino de groep naar het appartement van de jarige Bram, op een steenworp verwij-

derd van het water. Hij was niet de enige die naast Aisha probeerde te wandelen: er waren kapers op de kust. Ze leken haar allemaal al te kennen van vroeger en deden een beroep op binnenpretjes. Nino wandelde alleen, leek geen schijn van kans meer te maken, maar hij had wel genoeg kansen om te verdwijnen zonder dat iemand het zou merken. Toch deed hij dat niet.

De discoverlichting in de woonkamer ging aan, die werd blijkbaar nooit naar beneden gehaald, en de jarige Bram, een beloftevolle regisseur, voerde een nieuwe lading drank aan voor de feestvierders. Hij stopte Nino een blikje bier toe en sloeg vervolgens zijn arm om Nino's schouders.

'Dat is een mooie vrouw, hè.' Hij knikte met zijn hoofd in de richting van Aisha.

'Heel mooi, maar dat mag ik misschien niet zeggen...'

'Kom, zeg, leef een beetje.'

Nog voor Nino kon reageren, wandelde Bram resoluut naar haar, terwijl ze omsingeld werd door vijf mannen. Hij vroeg haar hem te volgen naar de keuken om ballonen op te blazen met de fles heliumgas die daar nog ergens rondslingerde.

Omdat Bram er niet in slaagde de fles te openen volgens de instructies, begon hij er maar wat aan te frutse-len. Plots begon de fles te tolleren door de ruimte, met een oorverdovend gepiep tot gevolg – niet bepaald ideaal voor een illegaal huisfeest. Aisha, die naast de op hol geslagen gasfles stond, spurtte naar de slaapkamer waar een raam openstond. Nino, die niet ongevoelig was voor een vrouw in nood, volgde haar zonder te aarzelen. De rest van de genodigden stond in de trappenhal, klaar om het pand te evacueren. Bram zelf bleef achter in de keuken, waar hij intussen ineengekrompen en met de slappe lach op de grond lag (hij dacht dat helium hetzelfde was als lachgas).

Voor je iets verkeerd denkt over Nino, laat wel wezen: hij was gevoelig voor *alle* mensen in nood, niet alleen voor vrouwen. Hij was het type man dat je belde om tegels uit te breken bij een renovatie of om je honderdzeventien planten water te geven tijdens je vakantie. Iemand die altijd tijd maakte om te helpen, nood of geen nood.

Toch was het geen totaal onbaatzuchtige daad om Aisha achterna te gaan en gerust te stellen, als dat was waar ze nood aan had tenminste. Hij zag hier in de eerste plaats een kans. Bij het open raam deelden ze een moment van stilte.

Aisha ademde diep in. Ze lachte: 'Ik dacht even dat ik doof was.'

'Gaat het?'

'Ja, ja, ik ben gewoon geschrokken.'

'Snap ik, ik heb ooit een paar weken met een piep in mijn oor rondgelopen, dat is de hel.'

'Dat zal wel... Ik hoop dat Bram oké is. Hij stond er het dichtste bij.'

'Zal ik iets te drinken halen en checken of alles in orde is?'

'Graag! Dank je wel.'

In de keuken, waar Bram ondertussen weer rechtop stond maar nog steeds aan het lachen was, kreeg Nino een stomp.

'Goeie *meet cute* geregeld van mij, hè?' Bram grijnsde vol trots.

'Huh, meet cute?'

'In romantische komedies, een meet cute? Het moment waarop twee mensen elkaar voor de eerste keer ontmoeten op een grappige of leuke manier. Later worden ze een koppel en vertellen ze over dat moment tegen anderen.' Hij knipoogde.

'Wacht, heb jij dat allemaal in scène gezet?'

Maar Bram was alweer verdwenen. Intussen was hij in de woonkamer begonnen aan zijn volgende scène, met enkele nieuwe acteurs in de hoofdrol.

Toen Nino terugkeerde naar de slaapkamer, stond Aisha nog steeds bij het open raam. Het was er stil. Hij zette de blikjes bier geruisloos neer op de vensterbank.

‘Dank je.’

Ze klonken, dronken allebei een slok en keken elkaar lang en diep in de ogen. Je zou dit het perfecte moment voor een kus kunnen noemen. Of dat was het toch zeker, toen Nino vooroverboog en ze beiden hun ogen sloten. Totdat Nino die van hem abrupt weer opende en een stap naar achteren zette.

Aisha zei lacherig: ‘Je mag me kussen, hoor.’

Waarop Nino zei, nee, *riep*: ‘Ik heb een vriendin!’

‘Je hebt...?’

‘Ja, we wonen samen! En we hebben een cavia.’

Het kwam er even snel uit als kots. ‘Ik wil je echt kussen, geloof me, maar dat gaat dus niet.’

Nino keek Aisha angstig aan, maar dit alles leek vooral *zijn* hart te breken, niet het hare.

‘Dan gaan we dat niet doen, hè. Geen probleem!’ Aisha schudde haar volle bierblikje heen en weer. ‘Deze is er te veel aan. Ik heb genoeg gedronken.’ Ze stond op en liep de kamer uit.

Nino volgde haar met hangende schouders naar de woonkamer. Brams geregisseerde moment was voorbij en Aisha deed haar jas aan en nam afscheid, ze was moe. Ondertussen zag Nino dat alle andere mensen die hij kende op het feest ook al vertrokken waren. Zo subtiel mogelijk porde hij Aisha in haar zij.

‘Welke richting moet jij uit?’

Dat Aisha hem niet vroeg welke richting *hij* uit moest,

deerde hem niet. Nino was sowieso van plan een stukje om te rijden zodat hij nog iets langer bij haar kon zijn. Hij voelde zich ongemakkelijk na zijn flater en wilde het goedmaken nu het nog kon. Ze liepen al *jaren* rond in dezelfde stad, omringd door dezelfde mensen, en nooit eerder waren ze elkaar tegengekomen. Het zou lang kunnen duren voor ze elkaar terugzagen, misschien zou het zelfs nooit meer gebeuren.

Hij reed vastberaden zijn straat voorbij en volgde Aisha tot aan het volgende verkeerslicht, daar moest hij echt wel een andere richting uit. Nino kon het niet laten om haar nog een laatste keer langer dan nodig in de ogen te kijken.

‘Ik vond het leuk je te ontmoeten,’ zei hij.

‘Ja, ik ook.’

‘Sorry voor... Sorry.’

‘Maakt niet uit. Slaapwel.’

‘Slaapwel, Aisha.’

Hij boog voorover om haar een kus op de wang te geven. Zij deed hetzelfde. De rest is geschiedenis, biologie, elk vak dat je ooit op de middelbare school hebt gehad. Pure synchronie zorgde ervoor dat ze hun gezichten naar elkaar toe draaiden, hun lippen elkaar op exact hetzelfde moment raakten, en precies *toen* sprongen alle verkeerslichten in elke richting van het kruispunt op groen. Nino zag het vanuit zijn ooghoek – een duidelijk signaal dat hier iets magisch *en* gevaarlijks gebeurde. Nino wist het nu absoluut zeker: liefde is niet meer dan de perfecte timing.

Thuis lag hij de hele nacht te tobben in bed. Zou hij Cathérine, die naast hem lag, vertellen wat er gebeurd was of niet? Het was tenslotte slechts een zoen. Die dingen konden gebeuren. Zeker na een periode waarin ze elke dag met z'n tweetjes opgesloten zaten op zeventig vierkante meter.